A X-a EDIȚIE A CAMPIONATELOR EUROPENE DE ATLETISM

sportul Magazin

ÎN LUPTA PENTRU NOI MEDALII!

Stadionul din Helsinki, cel care a găzduit Jocurile Olimpice ale anului 1952, adăpostește pentru cinci zile întrecerile celor mai buni atleți de pe continent, în cadrul ediției a X-a a campionatelor europene. Evenimentul, cel mai important desigur din acest sezon, este așteptat cu legitim interes pentru că atletismul se bucură, mai ales în țara gazdă, Finlanda, de o extraordinară popularitate. Acest sport, care a cunoscut în ultimul deceniu un salt de-a dreptul impresionant, aproape fantastic, are acum ultimul prilej concret de verificare generală, pe planuri multiple, înaintea Jocurilor Olimpice de la München.

Campionatele europene, urmărite astăzi cu atita interes, și care, în ultimii ani, grație televiziunii, au putut fi văzute în toate colțurile continentului, au avut un... start extrem de dificil.

Ideea organizării acestei competiții, aparținînd fostului președinte al federației de atletism din Ungaria, Szilard Stankovits, exprimată public în aprilie 1926, a stîrnit, atunci, un puternic ecou, dar pînă la materializarea ei a trebuit să treacă multă vreme de discuții.

În cele din urmă, la Berlin, în 1932, consiliul Federației internaționale de atletism amator s-a declarat, în principiu, de acord, cu organizarea acestor campionate. În același an, la Los Angeles, Congresul I.A.A.F. a aprobat organizarea competiției și doi ani mai tîrziu orașul Torino a primit pe primii competitori ai campionatelor europene. De atunci, cu pauza impusă de război, campionatele continentale s-au desfășurat continuu, consemnînd de la o ediție la alta un succes tot mai mare, atît pe plan organizatoric, cît și ca număr de participanți și mai ales ca valoare a rezultatelor.

Iolanda Balaș, deținătoare a două titluri de campioană continentală și a unei medalii de argint.

ATLEȚII ROMÂNI LA C.E.

Reprezentanții atletismului românesc s-au numărat printre concurenții campionatelor europene, încă de la ediția lor inaugurală. Numai că atunci numărul lor a fost foarte restrins, iar rezultatele n-au putut depăși mediocritatea, nici unul dintre sportivii noștri neavînd satisfacția clasării printre fruntași, a ocupării unui loc în finala vreuneia dintre probe.

La primele două ediții de după război, atleții români n-au luat parte deși, Ion Moina ar fi meritat-o cu prisosință.

(În 1946, la concursul de la Predeal, Moina parcursese distanța de 100 m în timpul record de 10,4 s, superior celui cu care englezul Archer avea să cîștige, după o zi, titlul de campion continental pe Bislet, la Oslo).

IOLY LA 17 ANI, VICECAMPIOANĂ

Primul succes românesc la C.E. este legat de numele Iolandei Balaș. În 1954, la Berna, Ioli — atunci cea mai tînără concurentă a întrecerilor — a izbutit să treacă 1,65 m la înălțime (nou record), obligînd-o pe englezoaica Thelma Hopkins (1,67 m) la mari eforturi pentru cucerirea medaliei de aur, Iolandei revenindu-i argintul. Deși la Berna a fost prezentă o delegație numeroasă de atleți români, totuși, în afara Iolandei Balaș, nici un altul n-a avut „acces" în finală. Singurii mai aproape de locul 6 au fost: Gabriel Georgescu 15,48 m la greutate (VII), Ion Baboie 4.49:30,0 la 50 km marș (VIII), Dinu Cristea 2.35:07,2 la maraton (X), Constantin Dumitru 54,59 m. la ciocan (XI), Savel Ilie 53,3 s pe 400 mg (semifinale), Gheorghe Zîmbrești eanu 5217 p la decatlon (XIV), Sanda Grosu 5,48 m la lungime (XI), Melania Velicu 12,73 m la greutate (X), Lia Manoliu 43,86 m la disc (VII) Anelise Reimesch 41,36 m la suliță (X).

Tot Iolanda Balaș este aceea care a cucerit pentru România primul titlu de campioană în 1956, la Stockholm, ea schimbînd argintul cu aurul (1,77 m). De data aceasta Iolanda n-a mai fost singura care a ocupat un loc într-o finală, aruncătoarea de greutate Ana Roth-Sălăgean, clasîndu-se a șasea cu 14,55 m; Maria Diți-Diaconescu cu 49,03 m a fost a VII-a la suliță; Savel Ilie, cronometrat în 51,7 s, a fost descalificat în semifinalele cursei de 400 mg; Nicolae Răscănescu al XI-lea la ciocan (58,93 m), iar C-tin. Grecescu al XVI-lea la 10.000 m (30:00,2).

Campionatele de la Belgrad — 1962 au prilejuit sportivilor români succese în plus. În afara Iolandei Balaș (aflată din nou pe primul loc, de data aceasta cu un rezultat de 1,83 m) și al Anei Sălăgean, iarăși a șasea la greutate (15,26 m), obțin medalii de argint Maria Diaconescu la suliță (52,10 m) și Zoltan Vamoș la 3000 m obstacole (8:37,6 — record), aceasta fiind a doua cursă din cariera sa. Un nou record național a marcat și C-tin Grecescu la 10.000 m (29:24,4) și Viorica Viscopoleanu la lungime (6,14 m — pentru prima oară dincolo de 6 metri). În schimb, cei mai mulți dintre atleții noștri n-au putut trece prin „furcile caudine" ale calificărilor și să obțină, astfel, dreptul de a evolua în concursul propriu-zis.

Budapesta, în 1966, nu ne-a adus satisfacția nici unei medalii de aur, singură Mihaela Peneș obținînd un „argint" la suliță cu 56,94 m. Clasări notabile au mai avut Viorica Viscopoleanu, locul V la lungime (6,33 m), Ana Sălăgean locul VIII la greutate (15,48 m), Zoltan Vamoș VII la 3000 m obst. (8:34,0 actualul nostru record), Șerban Ciochină VII la triplu (16,22 m). În rest, nimic deosebit!

„Europenele" din 1969 s-au desfășurat în Grecia, țara de baștină a atletismului. Într-o companie foarte valoroasă, mai valoroasă parcă decît la oricare altă ediție a campionatelor europene, atleții români urcă de două ori pe podium: Viorica Viscopoleanu (locul doi la lungime) cu 6,45 m și Leonida Caraiosifoglu al doilea, la 20 km marș (1.31:06,4). În afara acestora, și-au cîștigat dreptul de a evolua în finalele probelor respective: Ileana Silai la 800 m — 2:03,0 (V), Lia Manoliu la disc — 57,38 m (IV) și Olimpia Cataramă la disc — 56,62 m (VI), Carol Corbu la triplu — 16,56 m (IV), fapt pentru care, în ansamblu, participarea atleților români la Atena poate fi considerată drept cea mai rodnică prezență a lor la C.E.

Dintre atleții români prezenți acum în capitala Finlandei, Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu, Ileana Silai, Olimpia Cataramă, Gh. Cețan, Carol Corbu și Vasile Săucan au una sau mai multe participări la C.E., în timp ce restul de 11 sînt debutanți la „europenele" în aer liber.

PRINTRE CULOARE

● La Helsinki, pentru prima oară în istoria C.E., va fi utilizat un ordinator care va ajuta într-o mare măsură atît de complexa activitate a secretariatului de concurs. În afara faptului că prin folosirea lui va fi simplificată la maximum istovitoarea operație a dactilografierii, se va reduce numărul greșelilor și se va ușura într-o foarte mare măsură munca reprezentanților presei scrise și vorbite. Înaintea începerii competiției, numele tuturor concurenților, scrise corect, vor fi înregistrate pe benzi care, mai apoi, pe baza unui cod special vor fi utilizate la întocmirea foilor de concurs și a celor cu rezultate.

● Stadionul olimpic din Helsinki a fost reamenajat în vederea C.E. În prezent, pista are opt culoare și este acoperită cu tartan.

● Delegatul forului atletic european la C.E. este Adriaan Paulen, președintele A.E.A.

● Juriul de apel al competiției, avîndu-l ca președinte pe J. Sir (Ungaria), cuprinde pe următorii 6 membri: M. Danz (R. F. a Germaniei), P. Dasfiaux (Franța), F. Holder (M. Britanie), L. Homenkov (U.R.S.S.), E. Rose (Danemarca) și P. Stassano (Italia).

● Controlul starturilor va fi făcut cu ajutorul unui aparat electronic produs de firma elvețiană Longines. De altfel, aceștei firme i-a fost încredințată cronometrarea curselor, ca și înregistrarea sosirilor.

● La fiecare probă tehnică (sărituri și aruncări) vor fi organizate întreceri preliminare de calificare. Toți cei care vor obține norma fixată vor avea dreptul să evolueze apoi în concursul propriu-zis. Iată aceste norme: **bărbați:** lungime 7,70 m, triplu 16,20 m, înălțime 2,12 m, prăjină 5,00 m, greutate 18,70 m, disc 58,00 m, ciocan 66,00 m, suliță 78,00 m; **femei:** lungime 6,25 m, înălțime 1,73 m, greutate 16,00 m, disc 55,00 m, suliță 55,00 m.

DE LA HELSINKI 1952, LA HELSINKI 1971

Trăim într-o epocă deosebită a atletismului, caracterizată printr-o extraordinară sarabandă a rezultatelor care, vrei nu vrei, te duce cu gîndul la întrebarea: pînă unde? Iată, de pildă, în această privință, o mică situație statistică. Ea oglindește cîteva dintre recordurile mondiale existente în 1952, anul în care stadionul olimpic din Helsinki a găzduit J.O. și ...baremurile pentru campionatele europene din 1971, competiție care va începe marți în capitala Finlandei. Este vorba de acele baremuri obligatorii pentru ca o țară să poată înscrie doi sau trei atleți ori atlete, pentru fiecare probă. Veți vedea niște diferențe aproape de necrezut...

BĂRBAȚI: **100 m** 10,2—10,3; **200 m** 20,6—21,0; **400 m** 46,0—47,0; **800 m** 1:46,6—1:48,0; **1500 m** 3:43,0—3:42,0; **5000 m** 13:58,2—13:50,0; **10000 m** 29:02,6—29:10,0; **3000 m obst.** 8:48,6 (neoficial) — 8:40,0; **110 mg** 13,5—14,1; **400 mg** 50,6—51,5; **lungime** 8,13 m — 7,70 m; **triplu** 16,00 m— 16,20 m; **înălțime** 2,108 m—2,12 m; **prăjină** 4,77 m (bambus) — 4,90 m; **greutate** 17,95 m — 18,70 m; **disc** 56,97 m — 58,00 m; **ciocan** 59,88 m — 66,00 m; **suliță** 78,70 m — 78,00 m;

FEMEI: **100 m** 11,5 — 11,6; **200 m** 23,4 — 24.0; **400 m** nu exista record mondial — 54,2; **800 m** 2:08,5 — 2:06,0; **1500 m** nu exista record mondial — 4:25,0; **100 mg** nu exista record mondial — 13.8; **lungime** 6,25 m—6,25 m; **înălțime** 1,72 m—1,73 m; **greutate** 15,42 m — 15,50 m; **disc** 57,04 m — 53,00 m; **suliță** — 53,41 m — 53,00 m.

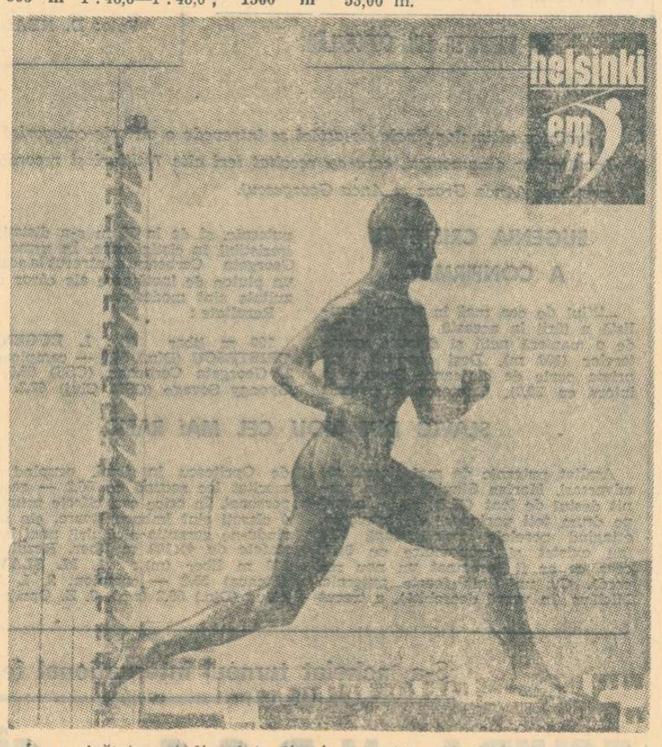

În vecinătatea stadionului olimpic se află statuia de bronz a celui mai mare atlet finlandez, fostul recordman mondial și multiplu campion olimpic, Paavo Nurmi.

ATLEȚII DE IERI — OFICIALII DE AZI

Cîteva foste glorii ale atletismului finlandez și internațional dețin funcții de răspundere în angrenajul organizatoric al campionatelor europene. Astfel, **Kalevi Kotkas**, fost recordman european la înălțime, este președintele comitetului de transporturi și al locurilor de antrenament, **Toivo Sillanpää**, fost campion la greutate, este președintele comitetului satului atleților etc.

Grupaj realizat de Romeo VILARA

PENTRU EVIDENȚA DV.

I	1934	**TORINO, Stadio Comunale**
II	1938	**PARIS, Stade de Colombes**
		***VIENA, Prater Stadion**
III	1946	**OSLO, Bislet Idrettsplass**
IV	1950	**BRUXELLES, Stade de Heysel**
V	1954	**BERNA, Neufeld Stadion**
VI	1958	**STOCKHOLM, Olympiska Stadion**
VII	1962	**BELGRAD, Stadion JNA**
VIII	1966	**BUDAPESTA, Nepstadion**
IX	1969	**ATENA, Stadion Karaiskakis**
X	1971	**HELSINKI, Olympiastadion**

*** Primele campionate europene feminine au fost organizate la Viena. De atunci ele s-au desfășurat simultan cu cele masculine.**

EUROPENELE PE MICUL ECRAN

Întrecerile campionatelor europene vor putea fi urmărite pe micul ecran după următorul program: MARȚI — ora 22.25 (festivitatea de deschidere și 10 000 m) înregistrare; **MIERCURI** — ora 17,35 (800 m B semifinale, 800 m F semifinale, lungime B, 100 m F, 100 m B) în direct; **JOI** — ora 16.55 (400 m B semifinale, disc F și 400 m F) în direct, ora 22.15 (înălțime F, 800 m B, 800 m F, 400 mg) înregistrare; **VINERI** — ora 16.55 (suliță F, 200 m F, 200 m B, 100 mg F) în direct; **SÎMBĂTĂ** — ora 18.30 (110 mg semifinale, ciocan, înălțime B, lungime F, 5 000 m, 50 km marș) înregistrare; **DUMINICĂ** — ora 15 (triplu, 110 mg, 4x100 m F, 3 000 m obstacole, disc B, 4x100 m B, 4x400 m F, 1 500 m F, 4x400 m B, 1 500 m B, maraton) în direct.

NESTEMATELE DIN PETROȘANI

Cele 5 000 de insigne sportive ale inginerului Aurel DULA

Numele inginerului AUREL DULA din Petroșani este cunoscut amatorilor de fotbal, datorită fotografiilor făcute la meciurile Jiului și cu care... aprovizionează redacțiile publicațiilor sportive din Capitală.

Dar **Aurel Dula** nu este numai un pasionat fotograf amator, iar o vizită făcută de curînd la el acasă, la Petroșani, m-a pus în fața unei imagini de-a dreptul uluitoare: pereții biroului său sînt pur și simplu capitonați cu panouri plușate, cu grijă montate în rame de lemn și acoperite cu geamuri, de sub care strălucesc mii și mii de insigne! Prin sertarele bibliotecii — alte zeci și zeci de panouri mici, cu alte insigne. Toate catalogate, înseriate. Dubletele pentru schimb — și ele ordonat așezate pe țări și tematici, pe evenimentele ce le comemorează. Alături — cataloagele. Pentru că, asemenea filateliștilor, și amatorii de insigne au cataloagele lor, poartă corespondență, fac schimb.

— Ce insigne primează în colecția dumitale?

— Firește, cele de sport. În special de fotbal.

Și prin fața noastră au început să defileze mai întîi cele lansate cu prilejul campionatelor mondiale de fotbal. Apoi cele ale marilor echipe din lume: Real Madrid, F.C. Santos, Estudiantes, Internazionale, A.C. Milan, Manchester United, Dinamo Moscova, Benfica, Honved, Arsenal, Legia Varșovia, Partizan Belgrad, T.S.K.A. Sofia... Pe un alt panou admirăm cele 16 insigne ale cluburilor românești participante la campionatul diviziunar A, pe un al treilea — cluburile din trecut, în frunte cu Ripensia, Chinezul, Unirea Tricolor, Ameța, Venus, Juventus. Apoi insignele participanților la fiecare ediție a campionatelor mondiale de fotbal, insignele olimpiadelor moderne etc. etc.

Mai vizitasem o astfel de colecție la Arad, în casa antrenorului emerit **Coloman Braun-Bogdan**, ai cărui pereți sînt tapetați cu fanioane ale marilor echipe din lume, multe cu o vechime ce se apropie de jumătatea de secol, cu zeci și zeci de cutii și cutiuțe pline de insigne, catalogate și acestea. Dar replica inginerului **Dula** din Petroșani este de aceleași calibru. Mai ales că nici acestuia nu-i lipsesc fanioanele sau ecusoanele, colecție completată și cu una de medalii scoase tot cu prilejul marilor competiții sau întîlniri internaționale și cu una filatelică, aproape la fel de bogată, tema fiind tot sportul și în special fotbalul: zeci și sute de serii scoase în lumea întreagă stau frumos rînduite în clasoare. În mijlocul lor, timbrul scos în Brazilia cu prilejul golului o mie marcat anul trecut de Pele.

— Cum au ajuns atîtea nestemate la dumneata?

— Pe cele mai diferite căi. Prima mi-a adus-o un frate, Mircea Dula (care a jucat la Jiul, în divizia A, la fel ca un alt frate, Puiu), din Bulgaria, unde fusese cu echipa. Am fost tentat ca lîngă ea să pun alta, lîngă cele două o a treia și așa pînă am pus vreo 5 000 din 70 de țări! Am cumpărat destule, apoi am făcut schimburi pentru că însignele noastre sînt foarte căutate în străinătate. În sfîrșit, altele le-am primit personal de la sportivi celebri, ca fotbaliștii Gento, Bobby Charlton, Facchetti, Eusebio etc. sau de la Dennis Fallaws, secretarul Federației engleze de fotbal.

Să notăm — în final — că **Aurel Dula** descinde dintr-o familie de mineri, că a absolvit Institutul de mine din Petroșani, că are doi feciori, **Dragoș** și **Șerban**, cărora vrea să le insufle pasiunea sa. Și pentru că lucrează aci, în cel mai mare bazin carbonifer al țării, nu se putea să nu-și organizeze și un colț minier! **„Am aci și însemnele unor foste societăți sau actuale întreprinderi din Valea Jiului, de la Brad, Miercurea Ciuc, ca și din mari bazine carbonifere din străinătate: Donbas, Scoția, Silezia, Ruhr etc.",** ne spune posesorul atîtor rarități.

O expoziție a nestematelor din colecția inginerului **Aurel Dula**, fost fotbalist la Minerul Aninoasa, nu ar fi decît de aplaudat.

Mircea TUDORAN

MICII FOTBALIȘTI DIN BĂIUȚ

În corespondența primită în ultimele zile de Ion Poștașu, figurează și o mică scrisoare pornită din comuna Băiuț, județul Maramureș. Ea cuprinde o fotografie și cîteva rînduri: **„Cu respect vin a vă ruga, dacă este posibil, să publicați fotografia celor doi frați — Simoes Petrușca, în vîrstă de 5 ani, și Lorandt Petrușca, în etate de 3 ani — viitori fotbaliști mineri maramureșeni. Cu mulțumiri, tatăl lor".**

Ne-ar bucura să ne ofere, cîndva, prilejul de a face să apară din nou fotografia celor doi frați, pentru succesele obținute la învățătură și pe terenurile de fotbal.

REFLECȚII FOTBALISTICE

◇ Că fotbalul este sportul-rege nu mai încape nici o îndoială: deciziile arbitrului nu sînt... suverane?!

◇ Nu întîmplător pe unele stadioane goale nu vedem... goluri!

◇ Pionjonul la picioarele adversarului implică, totuși, un risc: dacă adversarul confundă capul portarului cu balonul și... nu ratează?!

Mică istorie a unui mare sportiv: DINU CRISTEA

JUMĂTATEA DISTANȚEI DINTRE PĂMÎNT ȘI LUNĂ

O fericită coincidență: la 37 de ani distanță de anul în care maestrul emerit al sportului **Dinu Cristea** încheia victorios primul său concurs oficial, o întrecere de cros, marele nostru atlet s-a aflat în același loc, pe stadionul de la Șosea... Evident, într-o cu totul altă ipostază. Venise să-i vadă la lucru, la o oră de antrenament, pe cei mai mici atleți ai țării, cei care aveau să ne reprezinte la finala internațională a ediției jubiliare a Tetrationului, voia să le împărtășească acestora din îndelungata și rodnica sa activitate sportivă.

...După ce copiii și-au încheiat antrenamentul, m-am retras cu **Dinu Cristea**, undeva, sub pălăria unui tei uriaș, cît mai apărați de razele fierbinți ale soarelui de amiază. Reiau ideea:

— Deci, nea Dinule, 37 de ani de la primul d-tale concurs oficial, de la prima victorie în atletism, totodată...

— Da, frate, în 1934, militar fiind, la regimentul 2 Grăniceri, am cerut să iau și eu parte la o întrecere de cros, să mă bat cu unul din marii sportivi de pe vremea aceea, cu Ion Manea. Cursa a fost grea, 12 kilometri nu era o glumă. Am stat tot timpul în plasa lui Manea și aproape de sosire, am țîșnit din spatele lui.

— Erai cît de cît pregătit pentru acest micromaraton?

— Chiar așa: cît de cît!... Ca să mă pot antrena ziua, făceam noaptea de planton la regiment. Iar de mîncat, mîncam la cazan, cu toată trupa! Cam așa se făcea pregătirea sportivă pe atunci!

— Pe atunci, adică în prima tinerețe...

— Ai spus bine! Fiindcă — de ce n-aș fi sincer? — și acum, la 60 de ani mă simt la fel de tînăr ca și atunci, în 1934...

— Așadar, 1934 a însemnat primul concurs. Dar ultimul?

— În 1956, la 49 de ani încă mai alergam. La 16 iunie, în acel an, am mers 30:59,0 pe 10 000, la Ploiești. N-aș vrea să mă iei drept un lăudăros, dar consultă puțin fișele cu rezultate: un asemenea timp nu-l scot, din păcate, prea mulți tineri, astăzi...

— Spune-mi, ce concurs ți-a prilejuit cea mai mare satisfacție sportivă?

— Au fost mai multe... De pildă, cel de la Belgrad din 1938, de la Balcaniadă. Cu 32:15,0 pe 10 000 am terminat pe locul I. Un rezultat apreciabil la vremea aceea. Intenția mea era să mă răzbun asupra grecului Kirlakides, care cu un an înainte, la Atena, terminase cursa în fața mea. Dar Kirlakides a concurat numai la maraton... După aceea, în 1939, la Atena, am cîștigat două probe — 3 000 obstacole și 10 000, întrecîndu-i pe foarte cunoscuții Sotnic și Bonceat.. Apoi, cele patru victorii consecutive în crosul „l'Humanité", alergînd atît în proba veteranilor, cît și aceea a consacraților...

— Ai avut curiozitatea să ții evidența tuturor concursurilor?

— Nu, și regret mult... Am încercat să reconstitui filmul sportiv al vieții mele, activitatea atletică desfășurată în cei peste 30 de ani... cursele de alergător pe 3 000, 5 000, 10 000, 20 km, maraton, cursa de o oră contracronometru. M-a ajutat un... matematician. Rezultatul? Suma tuturor antrenamentelor și concursurilor atinge jumătatea distanței dintre Pămînt și Lună...

Dar, fără sport, fără mișcare, fără atletism, astăzi aș fi arătat cu totul altfel. Atletismul, probele pe distanțe lungi, m-au călit, mi-au dat vigoare. Pe de altă parte m-au obligat să duc o viață ordonată. N-am pierdut nici o noapte, n-am consumat niciodată alcool. Am fost un copil plăpînd, mulți spuneau părinților mei, țărani din Vasilații de Ilfov, că n-am să apuc... 20 de ani. Și, iată acum, mă aflu la 60. Și asta, repet, datorită sportului.

— Cu energia d-tale clocotitoare, te afli și acum în preajma pistei de atletism...

— ...Da, dar în calitate de antrenor, la clubul Metalul București. În 6 ani de antrenorat am scos cîteva elemente de mare talent, foști campioni ai țării la juniori sau seniori — Ion Dima la 3 000, fratele acestuia, Cornel Dima la 1 500, Constantin Pascale, la aceeași probă. Pe 4 km l-am pregătit pe Dumitru Nicolae. Acum lucrez cu o grupă de copii și tineri din care fac parte Mihai Gheorghe, Gheorghe Haralambie și S. Stan. Cu ei sper să ajung la Olimpiadă, într-o ediție viitoare!

...Sfertul de oră solicitat inițial lui Dinu Cristea a trecut de mult.

— Cîte nu sînt de povestit, intervine cu o reflecție mărele atlet. Dacă vei scrie ceva, amintește și de noua mea pasiune, bicicleta. Merg zilnic cam 30 de kilometri. Duminică plec — tot pe bicicletă — la Brașov, la un concurs al veteranilor pe distanța de 20 de kilometri. Participă Nicolae Ion Țapu, Marin Niculescu, Iulian Gociman, Nae Chicomban, Martie Ștefănescu.

— Și?...

— Ce și! Merg să-i bat. Dar despre asta poate te mai prind la o parolă, cînd mă întorc. De acord? ?...

Tiberiu STAMA

Răspunde Ion Poștașu

BIRO ZOLTAN, GHEORGHIENI. 1) Ați constatat că din lotul atleților ce ne vor reprezenta la C.E. de la Helsinki lipsesc cîțiva sportivi care au realizat standardurile stabilite. Și ne întrebați: de ce? Lăsînd la o parte cazul sulițașei Marion Becker, care este accidentată și, deci, în afara oricărei discuții, în alte situații este vorba de atleți care au „răspuns" slab la ultimele... extemporale. Credeți că ar fi fost logic să se acționeze mecanic, neținîndu-se seama de forma sportivă? Nu te poți prezenta la Helsinki cu... atestate vechi. Certificatul de absolvire se obține acolo, în condiții de luptă, de excepțională formă sportivă. 2) Dincolo de obiectivele pe care le-ați ridicat, reținem, oricum, urarea adresată atleților noștri: „cît mai multe medalii la Helsinki și la München". Ați uitat să precizați: nu le refuzăm nici pe cele de argint, dar le preferăm pe cele de aur!

V. TEPELUȘ, BUCUREȘTI. După cum constat, nu sînteți în criză de timp! Noi, da. Și-apoi, rostul acestei rubrici nu este să adăpostească nesfîrșite și sterile dueluri epigramatice.

TITI MOTOC și TUDOREL AUREL, TOPRAISAR. „Neavînd altă posibilitate, ne limităm la această coală de hîrtie, care ne ajută să ne apropiem, cît de cît, de fotbaliștii pe care îi iubim: cei de la Steaua". Gîndurile sînt foarte frumoase. Versurile, mai puțin. Dar, cum suporterilor nu li se cere neapărat să scrie poezii în cinstea echipei preferate, nu trebuie să-i faceți griji!

ALEXANDRU LEFTER, MANGALIA. F.I.F.A. = Federația internațională de fotbal asociație. Aceasta este traducerea românească a denumirii organismului suprem al fotbalului mondial, exprimată cel mai des prin patru inițiale devenite celebre: F.I.F.A.

NICOLAE MACOVEI, BUCUREȘTI. „Cine a fost antrenorul echipei noastre naționale de fotbal, atunci cînd Elveția ne-a învins cu 7—1, la Zürich?". Ilie Oană și Ștefan Covaci. Dar să nu le spuneți că știți de la mine!

MIHAI LEIBOVICI, RODNA VECHE. „Vă rog să precizați cîte serii au fost în divizia C, în ediția 1965-1966. Numai așa pot termina contrazicerile pe care le am cu niște prieteni". Înțeleg: vreți să le terminați pe acestea, pentru a putea începe altele! Oricum, în acest prim „conflict", dreptatea este de partea dv., în sus-amintita ediție echipele fiind împărțite în 4 grupe: EST, VEST, NORD, SUD.

NICOLAE MORAR, COMUNA ERIU. „Ce trebuie să fac pentru a deveni corespondent principal al ziarului „Sportul?". Să începeți cu... începutul: prin a ne scrie. Presupun că activitatea sportivă din comuna dv. vă oferă suficiente aspecte pozitive și negative. Poate că și alții vor să le cunoască...

OCTAVIAN ȘENCHEA, CÎMPINA. Atleta nr. 1 a anului 1970 a fost Valeria Bufanu. Iată și proba la care a reușit să se apropie la o zecime de secundă de recordul mondial: 200 m garduri.

ATILA DEMETER, PEȘTIȘUL MARE. Federațiile noastre sportive își au sediul în clădirea Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, Deci: București, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1.

L. M., SIBIU. Desenele dv. mi le amintesc pe cele pe care le făceam eu, în clasele primare. Dar cît am pătimit pentru ele! Trebuie să mai exersați mult, înainte de a aspira la onoarea tiparului.

CORNEL PETRUȚESCU, LUGOJ. **„Prima semifinală a Cupei României dintre Universitatea Cluj și Steaua s-a terminat cu rezultatul de 2—2. Dacă în cel de al doilea meci, la București, rezultatul ar fi fost 3—3, nu e așa că s-ar fi calificat Universitatea Cluj?"** De dragul echipei dv. favorite, sînteți gata, după cîte văd, să elaborați un regulament propriu! În eventualitatea la care vă referiți dv. s-ar fi jucat prelungiri: 2 reprize a cîte 15 minute. Dacă egalitatea ar fi persistat, s-ar fi recurs la soluția celor 5 lovituri de la 11 metri. În ipoteza că nici în felul acesta cele două echipe nu

s-ar fi departajat, se continua cu executarea de lovituri de la 11 metri pînă la victoria, în acest fel, a uneia dintre echipe. Interesant este că unii continuă să pună problema lui „dacă", într-un meci pe care Steaua l-a cîștigat cu 4—0!

ilustrații: N. CLAUDIU